

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **M.V.**, státní příslušnost Ukrajina, bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem Opletalova
25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2018, č. j. MV-96869-11/SO-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2018, č. j. MV-96869-11/SO-2015, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2018, č. j. MV-96869-11/SO-2015 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 4. 2015, č. j. OAM-51324-27/DP-2012. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, neboť nebyla splněna podmínka ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

II.

Žaloba

2. Žalobkyně zásadním způsobem nesouhlasila s argumentací žalované, již odůvodnila zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dle názoru žalobkyně žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobkyně nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Bližším posouzením případu žalobkyně měla a mohla žalovaná dospět ke zcela opačným závěrům. Žalobkyně na území České republiky (dále jen „ČR“) řádně plní veškeré své povinnosti a chová se zcela v souladu se zákonem. Žalovaná bez jakéhokoli odůvodnění dostatečně nezkoumala veškeré okolnosti projednávané věci a bez přihlédnutí k výše uvedeným skutečnostem rozhodla zcela v neprospěch žalobkyně.
3. Žalovaná postupovala značně formalisticky a v rozporu s právními předpisy, pokud bez dalšího neuznala náklady na bydlení žalobkyně. Žalobkyně jasně prokázala, že za nájemné platí 6 000 Kč, kdy doložila i úhradu nákladů na bydlení, přičemž toto potvrzují i správní orgány. I pokud by tedy správní orgány tyto platby spojené s náklady na bydlení nebraly, byť nesprávně, v úvahu, nemohly tyto automaticky vzít normativní náklady na bydlení. Posuzování normativních nákladů na bydlení se za rok 2018 řídí nařízením vlády 407/2017 Sb. Dle tohoto nařízení se v případě prokázání nájmu bez prokázání nákladů na bydlení neberou v úvahu ihned normativní náklady na bydlení, ale sečte se nájemné s výší nákladů srovnatelných s nájemným. Jednalo by se tedy o součet 6 000 Kč za nájemné a 4 291 Kč za náklady na bydlení. Celková částka tedy činí 10 291 Kč a ne 18 674 Kč, jak uvádí správní orgány. Nezákonnost napadeného rozhodnutí ještě umocnil fakt, že správní orgány bez dalšího počítaly s normativními náklady počítanými dle Prahy, přestože žalobkyně bydlí v Plzni, kdy jsou normativní náklady na bydlení podstatně menší. Správní orgány tak v důsledku svého nezákonného postupu chybně spočítaly náklady na bydlení, z čehož pak dále vycházelo chybné posouzení věci. Životní minimum společně posuzovaných osob totiž činí 9 850 Kč, což v součtu s náklady na bydlení ve výši 10 291 Kč dává částku 20 141 Kč, tedy částku, kterou musela žalobkyně prokázat. Tato částka však je menší než příjmy rodiny žalobkyně jak nyní, tak i v době vydání prvostupňového rozhodnutí. Není a ani nikdy nebyl relevantní důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně. Správní orgány tak postupovaly v rozporu s právními předpisy i se zjištěným skutkovým stavem, čímž zapříčinily nezákonnost napadeného rozhodnutí.
4. Žalobkyně poukázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 9. 2014, č. j. 57 A 94/2013, a uvedla, že pro závěr, že by žalobkyně měla být zátěží pro sociální systém, nebyly žádné indicie. Toto je zcela zásadní skutečností pro posouzení dané věci, ale ani přesto se touto problematikou správní orgány nezabývaly.

5. Vzhledem k tomu, že žalobkyně již ve svém odvolání namítala, že žije v ČR již téměř 10 let a za celou dobu nikdy nebyla zátěží pro sociální systém, vždy si veškeré náklady na život hradila a řádně platila veškeré své finanční povinnosti, a žalovaná se s touto námitkou nijak nevypořádala, namítala žalobkyně konsekvantně také porušení § 89 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu a uvedla, že na této své argumentaci trvá.
6. Správní orgány však přistoupily k posouzení příjmů značně formalisticky a v rozporu s citovanou judikaturou a bez ohledu na okolnosti případu a racionálního přístupu k věci v rozporu se smyslem zákona o pobytu cizinců přistoupily bez dalšího k meritornímu rozhodnutí. Přepjatý formalismus je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný, v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud.
7. Žalobkyně též nadále trvala na tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a následně i rozhodnutí žalované jsou nepřiměřená. Výčet uvedený v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. V souvislosti s ustanovením § 3 správního řádu nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s ní nevypořádá vůbec. Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti. Odůvodnění ohledně zásahu do rodinného a soukromého života napadané rozhodnutí sice obsahuje, ale ve velmi omezené míře a založené na naprosto nepodložených skutečnostech a domněnkách správního orgánu, čímž správní orgán zatížil své rozhodnutí jasnou nepřezkoumatelností. Vrcholem tohoto postupu je pak tvrzení správního orgánu, že vzhledem k tomu, že někteří rodinní příslušníci žalobkyně žijí v zemi původu, jí nebrání nic v návratu. Dále žalovaná naprosto absurdně argumentuje v posouzení přiměřenosti tím, že žalobkyně nesplňuje podmínku dostatečného příjmu. Z výše uvedené argumentace vyplývá, že tomu tak není, a splnění dostatečné výše příjmu je podmínkou pro prodloužení pobytu. Zákonodárce však u zamítnutí žádosti dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců explicitně vyžaduje posouzení přiměřenosti. Tedy ne posouzení podmínek k udělení povolení, ale aby i při nesplnění některé z těchto podmínek byla přiměřenost posouzena. Má-li žalovaná za to, že žalobkyně nesplňuje některou z podmínek, nemůže být logicky toto (domnělé) nesplnění podmínky důvodem pro vyloučení přiměřenosti. To samozřejmě popírá účel a smysl tohoto ustanovení. Dále pak žalovaná argumentovala, že manželovi žalobkyně byl jejím rozhodnutím také (ač nepravomocně) neprodloužen pobyt. Jak sama žalovaná uvádí, toto rozhodnutí nebylo pravomocné, není tedy možné předvídat, jak takové řízení dopadne, a žalovaná si tak přisvojila pravomoci jí nepřislušící.
8. Nutno však zdůraznit, že sama žalobkyně konkrétně namítala, že žije na území ČR již více než 8 let a s územím ČR má spjaté veškeré své vazby. Celá rodina žalobkyně, tedy manžel V.V., nar. ..., a nezletilé děti V.D., nar. ..., a V.D., nar. ..., pobývá na území ČR na základě uděleného povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně má tedy na území celou svou rodinu, přičemž nezletilé děti jsou zcela navázány na výchovu své matky, jelikož otec díky své pracovní vytíženosti nemá na výchovu dětí čas. S těmito námitkami se však žalovaná opětovně nevypořádala, čímž zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť se dopustila porušení § 89 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu. Navíc na této tvrzené

nepřiměřenosti žalobkyně trvala.

9. Žalobkyně dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, ve kterém tento judikuje, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům, a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Žalovaná však postupovala i v rozporu s takovýmto požadavkem a dopadem rozhodnutí do života manžela a dětí se nijak nezabývala.
10. S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby, odkázala na napadené rozhodnutí a uvedla, že žalobkyně byla dne 21. 8. 2012 správním orgánem I. stupně vyzvána výzvou č. j. OAM-51324-4/DP-2012 k odstranění vad žádosti, konkrétně k doložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území dle § 31 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, přičemž v uvedené výzvě byla poučena, jaké jsou obecné požadavky na doklad o zajištění ubytování. Žalobkyně si po vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně musela být dobře vědoma skutečnosti, že neprokázala věrohodně skutečnou výši nákladů na bydlení, jelikož sama v odvolání uvedla, že nájemní smlouva trpí vadami. Navzdory uvedenému tvrzení však žádný další doklad o ubytování nedoložila a po výzvě žalované k aktuálnímu vyjádření se k předmětu řízení ze dne 15. 1. 2018 pouze odkázala na doklady doložené do řízení o udělení trvalého pobytu vedeného správním orgánem I. stupně pod spis. zn. OAM-1334-11/TP-2018. Žalovaná si uvedené podklady od správního orgánu I. stupně vyžádala a zjistila, že žalobkyně do výše uvedeného řízení o udělení trvalého pobytu doložila jako doklad o ubytování pouze stejnou nájemní smlouvu, která již byla doložena do řízení o její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Žádný další doklad, který by věrohodně prokazoval skutečnou výši nákladů na ubytování, tedy již žalobkyně nedoložila, ačkoliv k tomu byla několikrát vyzývána.
12. K dalším námitkám žalovaná konstatovala, že uvedení výše normativ a částek životního minima pro rok 2014 nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť žalobkyně nesplňuje zákonem stanovenou výši jak dle roku 2014, tak i výši stanovenou pro rok 2018. Žalovaná uvedla, že výše normativních nákladů pro rok 2014 dle § 2 nařízení vlády č. 327/2014 Sb. v případě bydlení na základě nájemní smlouvy pro čtyři a více osob činí částku ve výši 18 674 Kč. Výše normativních nákladů pro rok 2018 pak dle § 2 nařízení vlády č. 407/2017 Sb. v případě bydlení na základě nájemní smlouvy pro čtyři a více osob činí částku ve výši 18 827 Kč. Dále konstatovala, že § 26 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, sice rozlišuje v částkách mezi regiony a typy bytů, správní orgány však v rozhodovací praxi počítají částku nejvyšších nákladů v Praze, jelikož cizinec by měl prokázat, že bude finančně zabezpečen i v případě, že se v průběhu povoleného pobytu přestěhuje v rámci ČR do většího města. Komise v této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 48 A 26/2014-59 ze dne 25. 2. 2016: „*Pojem „nejvyšší“ tedy*

znamená, že se jedná o nejvyšší normativní náklady na bydlení pro konkrétní počet posuzovaných osob a konkrétní druh bydlení. Z hlediska platné právní úpravy se v praxi tedy jedná o částku uvedenou vždy v prvním sloupci příslušné tabulky zleva. Z hlediska zásady proporcionality lze akceptovat pouze to, že zákonodárce použitím přívlastku „nejvyšší“ vyloučil možnost přihlížet k rozlišení normativních nákladů podle obce, kde daná osoba pobývá. To má pro účely pobytu cizinců svou logiku, neboť povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců se uděluje vždy pro celé území státu a proto musí mít cizinec zajištěny prostředky k pobytu i na území obcí s vyššími normativními náklady na bydlení. Jiná právní úprava by ostatně mohla vést k účelovému přihlašování se k pobytu na území obcí s nižšími normativními náklady na bydlení pouze pro účely správního řízení.“

13. Napadené rozhodnutí sice bude mít dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně, avšak správní orgány musí postupovat v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, přičemž přijaté řešení musí být v souladu s veřejným zájmem. Veřejným zájmem je bezpochyby skutečnost, aby v ČR nepobývali cizinci, kteří budou zátěží pro sociální systém. Žalovaná konstatovala, že riziko, že se žalobkyně stane přítěží pro sociální systém ČR, je reálné s ohledem na její nedostačující příjem. Odkázala k tomu na relevantní judikaturu s tím, že cizinci nemají právo na pobyt na území ČR, neboť to náleží pouze občanům ČR.

IV.

Posouzení věci soudem

14. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně s tím výslovně vyslovila souhlas v rámci jednání konaného u zdejšího soudu pod sp. zn. 57A 81/2018, žalovaná na jednání netrvala.

V.

Rozhodnutí soudu

15. Žaloba je důvodná.
16. V žalobě je v první řadě uplatněna námitka, že správní orgány neprovedly řádný výpočet nákladů na bydlení žalobkyně, což vedlo k zamítnutí její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.
17. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že „k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny.“
18. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že cizinec je povinen buďto prokázat příjem přesahující „částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny“, případně

příjem přesahující „částku normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem“. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že žalobkyně ani jednomu z požadavků právní normy nedostala. Pokud se jedná o skutečné náklady bydlení, pak není pravdivé tvrzení obsažené v žalobě, že správní orgány „bez dalšího neuznaly náklady na bydlení žalobkyně“. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí jasně konstatoval, že „správní orgán má sice k dispozici vyúčtování za příslušná období za dodávku elektřiny a plynu, avšak v samotné nájemní smlouvě, ani v dodatku č. 1 k této smlouvě a ani v evidenčním listu není stanovena výše záloh za plnění služeb poskytovaných v souvislosti s užíváním bytu“. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně i přes jednoznačně formulovanou výzvu neprokázala skutečné náklady na bydlení, správní orgány zcela správně přistoupily k porovnání měsíčního příjmu rodiny s „nejvyšší částkou normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení.“ V této souvislosti soud podotýká, že není případný konstrukt žalobkyně, podle něhož by se v případě neprokázání skutečných nákladů na bydlení mělo před uplatnění normativní částky na bydlení nejprve přistoupit k součtu nájemného (jakožto podsložky skutečných nákladů na bydlení, kterou žalobkyně prokázala) a výše „nákladů srovnatelných s nájemným“, tj. částky, s níž operuje § 25 odst. 1 písm. b) zákona o státní sociální podpoře. Soud se s danou úvahou žalobkyně nemohl ztotožnit již z prostého důvodu, že institut „nákladů srovnatelných s nájemným“ se týká výlučně družstevních či vlastních bytů, nikoliv bytů nájemních, v nichž se nachází rodina žalobkyně, proto je výše dané částky pro nyní projednávanou věc zcela irrelevantní. Konečně není důvodnou ani námitka, již žalobkyně správním orgánům vytýká, že se opřely o částku normativních nákladů platnou pro území města Prahy, nikoliv Plzně, kde se žalobkyně zdržuje. V tomto směru zdejší soud v plném rozsahu odkazuje na pregnantní úvahu Krajského soudu v Praze stran této otázky, která je obsažena v rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 48 A 26/2014 – 59. V daném rozsudku Krajský soud v Praze uvážil, že „pojem „nejvyšší“ tedy znamená, že se jedná o nejvyšší normativní náklady na bydlení pro konkrétní počet posuzovaných osob a konkrétní druh bydlení. Z hlediska platné právní úpravy se v praxi tedy jedná o částku uvedenou vždy v prvním sloupci příslušné tabulky zleva. Z hlediska zásady proporcionality lze akceptovat pouze to, že zákonodárce použitím přívlastku „nejvyšší“ vyloučil možnost přihlížet k rozlišení normativních nákladů podle obce, kde daná osoba pobývá. To má pro účely pobytu cizinců svou logiku, neboť povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců se uděluje vždy pro celé území státu a proto musí mít cizinec zajištěny prostředky k pobytu i na území obcí s vyššími normativními náklady na bydlení. Jiná právní úprava by ostatně mohla vést k účelovému přihlašování se k pobytu na území obcí s nižšími normativními náklady na bydlení pouze pro účely správního řízení.“

19. Důvodnou však soud shledal námitku nedostatečného posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
20. Žalovaná (ve shodě s prvoinstančním orgánem) k otázce přiměřenosti jako klíčový rozhodovací důvod uvedla „napadené rozhodnutí sice bude mít dopad do soukromého a rodinného života účastnice řízení, avšak správní orgány musí postupovat v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., přičemž přijaté řešení musí být v souladu s veřejným zájem. Veřejným zájmem je bezpochyby skutečnost, aby v České republice nepobývali cizinci, kteří budou zátěží pro sociální systém. Komise konstatuje, že riziko, že se účastnice řízení stane přítěží pro sociální systém České republiky je reálné s ohledem na její nedostačující příjem.“ Pokud se správní orgány v případě žalobkyně rozhodly zabývat přiměřeností rozhodnutí, učinily tak zcela nevhodným způsobem. Posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života

v sobě vždy implikuje zkoumání, zda v konkrétním případě není veřejný zájem odůvodňující negativní rozhodnutí o žádosti převážen ohledy na soukromý a rodinný život cizince - podstatné je celkové nastavení rodinných, případně osobních vztahů, posuzované ve všech souvislostech. V projednávané věci, ač správní orgány dospěly k závěru, že rozhodnutí bude mít dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně (nijak jej blíže nepopsaly), neučinily žádné úvahy umožňující porovnat tento dopad s hlavním hlediskem posuzování žádosti, jímž je prokázání dostatečné výše příjmů, nemohly tak přijmout závěr o tom, jaké z uvedených hledisek v konkrétním případě převažuje – namísto dané úvahy toliko konstatovaly, že z důvodu veřejného zájmu, který odůvodňuje zamítnutí žádosti, je rozhodnutí přiměřené, což ovšem popírá podstatu posuzování přiměřenosti, jak ji soud vymezil shora.

21. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI.

Náklady řízení

22. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce a jménem žalobce podal žalobu. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za dva úkony právní služby tak žalobkyni náleží částka ve výši 6.200 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem dva úkony, a proto soud přiznal žalobkyni částku ve výši 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.428 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 11.228 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 23. 7. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

předseda senátu